

denne. Afgjøvelsen af dette Forslag om Behandlingsmaaden vil komme paa Dagsordenen for et senere Møde.

Man gik derefter til den første Sag paa Dagsordenen, som var:

Eventuelt: Første Behandling af „Forslag til Lov om en Forandring i Børnepligtsloven af 6te Marts 1869 § 56“.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 209—10).

Formanden: Denne Sag er, da den forretningsmæssige Frist siden dens Oversendelse til Landstinget ikke er forløbet, ikkun opført paa Dagsordenen eventuelt; forsaavidt Thinget giver sit Samtykke til dens Foretagelse. Det er nemlig anset for ønskeligt, at denne Sag her kunde fremmes hurtigt til Afgjørelse, ligesom Tilfældet har været i det andet Thing. Forsaavidt Ingen udtaler sig i modsat Retning, vil jeg anse Samtykket til Sagens Foretagelse givet uden Afstemning. (Ophold). Det er saaledes givet.

Justitsministeren: Det foreliggende Forslag til Lov om en Forandring i Børnepligtsloven af 6te Marts 1869 § 56 er fremlagt ved Udtalelser, der faldt under Forhandlingerne i den internationale Kommission i Aabenraa i afvigte Nar, og nærmere begrundet i Forhandlingerne, som i den sidste Tid have fundet Sted mellem den kongelige danske og den keiserlig-kongelig tybisk-preussiske Regjering. Der er i de trykte Bemærkninger, hvormed Regjeringsforslaget oprindeligt har været ledtaget, givet Anledning om denne Sags Sammenhæng, som jeg antager ville være tilfredsiggørende til at blive bekendte med, hvorledes Sagen egentlig stiller sig. Jeg vil i alt Fald ikke anse det for nødvendigt i dette Dødblik at gaa nærmere ind paa Sagen, men kun tillade mig at udtale det Ønske, at det, hvis Thinget ikke maatte mene, at denne Sag fortjener en videre gaaende Drøftelse og Behandling, da maatte kunne lykkes at føre den til Ende inden Nøgtsdagens Arbejder standses ved den foreftaaende Paaskeferie. Efter at Sagen en Gang er sat i Bevægelse, og — jeg skal tilføje — efter at det er blevet nødvendigt, at Justitsministeren paa sit Ansvar har maattet tage visse Beslutninger, som først kunne blive legaliserede, naar Loven udkommer, maa jeg sætte megen Pris paa, at Sagen kan blive fremmet saa hurtigt som muligt.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, ved hvilken Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Formanden: Mulige Endringsforslag maa jeg bede indleverede inden i Aften Kl. 7.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af „Forslag til Myntlov“.

(Første Behandling findes i Landstingstidenden Sp. 1045).

Der var til denne Behandling fremkommet følgende Endringsforslag:

Af Fischer:

Til § 10, sidste Stykke.

I 1ste til 3die Linie udgaa Ordene:

„der ved Slid have tabt saa meget i Vægt, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel lige overfor Statskassen, saavel som for Mynter,“

og i 4de Linie udgaa det sidste Ord: „slidt,“.

Fischer: Det Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar ud paa at foretage en Rettelser i § 10 af Myntloven. Efter Bestemmelsen i 3die Stykke af denne Paragraf skulde nemlig Guldmynter ikke være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand længere, end til de have mistet $\frac{1}{2}$ % af deres Vægt, hvormod Slutningen af det samme Stykke bestemmer, at de vedblive at være gyldige for deres paaløbende Beløb i Betalinger til Statskassen, og saa tilføjes der: „de svenske og norske Guldmynter dog kun forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 % i Vægt“. Andre Guldmynter ere altsaa overfor Statskassen gyldige, hvor stærkt de end maatte være slidte, og Enhver har altsaa Ret til at kræve saadanne Guldmynter erstattede af Statskassen. I sidste Stykke af samme Paragraf findes der imidlertid en Bestemmelse, der gaar ud fra en anden Forudsætning, saa vidt jeg kan se, nemlig derfra, at der behøves en Bevilling af Finansministeren, for at saadanne Mynter kunne erstattes; der maa indgives et Andragende til Ministeren, hvorefter han kan yde Erstatning. Uoverensstemmelsen er fremkommen derved, at der blev vedtaget et Endringsforslag i det andet Thing ved 2den Behandling og atter foretaget Forandring ved 3die Behandling, uden at man har lagt Mærke til, at man ved at foretage en Forandring i § 10, 3die Stykke, maatte foretage en tilsvarende Forandring i det sidste Stykke. Mit Endringsforslag gaar altsaa ud paa at have den Modsigelse, at § 10, 3die Stykke, gjør det til en Ret, at Enhver kan faae Guldmynter erstattede, hvor meget de end ere slidte, medens § 10, sidste Stykke, gjør dette afhængigt af Finansministeren. Da den ærede Finansminister imidlertid har ud-